

Smule ved. § 11 etablerer nemlig efter sin nuværende Affattelse den Retsgrundføtning, at som Regel skal heretter Svinehold paa Løsepladser være lovligt og berettiget, ligesaa lovlig og ligesaa berettiget som ethvert Svinehold i Landet forbundet med et almindeligt Landbrug og Agerbrug, og at der blot herfra kan gøres Undtagelse, idet Indenrigsministeren efter Forhandling med det veterinære Sundhedsraad kan forbyde saadanne Svinehold, dog vel at mærke under Forudsætning af, at Alt, hvad der hidrører herfra, der kan forårsage direkte Tab for de Private, skal erstattes af Statskassen. Det af mig stillede Vædringsforslag gaar ud paa at vende dette Forhold om saaledes, at med den Affattelse, § 11 saa vilde faae, hvis Vædringsforslaget vedtages, vil det blive Regel, at Svinehold paa Løsepladserne var forbudt, hvorimod det som Undtagelse kunde tillades. Man kunde ganske vist mene, at Forskjellen praktisk taget ikke var meget stor, thi en meget hyppigere Benyttelse enten af Bemyndigelse til Forbudet eller af Bemyndigelsen til Tilladelsen vilde ganske vist tilveiebringe de samme Resultater, men dog, tror jeg, kun til en vis Grad, og det vilde altid mere være et Tankeexperiment end en Virkelighedsbetragtning, og i hvert Fald vilde der altid blive en meget betydelig Forskjel tilbage. Medens Forbudet mod Svinehold i første Tilfælde i Paragrafens nuværende Affattelse vilde være ledjaget af en Stadeserstatning fra Statens Side, der under visse Tilfælde og hyppig kunde blive meget betydelig, vil den i det andet Tilfælde aldrig kunne blive det, og der vil aldrig kunne gøres Forbring paa nogen Stadeserstatning. Det er mere, om jeg saa maa sige, den retslige Side af Sagen, som jeg her har holdt mig til, men det maa være mig tilladt ogsaa i en anden Henseende at give et lille Billede af Forholdet, som det vil blive, hvis Paragrafen beholder sin nuværende Affattelse. Jeg skjønner nemlig ikke rettere, end at med den Affattelse, Paragrafen her har, vil der Dagen efter denne Lovs Emanation paa de kjøbenhavnske Løsepladser kunne etableres et lovligt og berettiget Svinehold ganske i samme Omfang og ganske med det samme Svineri som tidligere. Ifølge dette Lovforslag, naar det bliver til Lov, vil Svinedifterititsloven af 14de Decbr. f. A. samtidig være ophævet, og det forekommer mig, at uden Tvivl vil med det Samme det ministerielle Forbud, der støttede sig til denne Lov, tillige falde bort. Naar man minde, hvorledes Stillingen var her for blot 2 Maaneder siden, da den for vort

Landbrug og for vor frie Udførelse faretruende Svinedifteritits blev kundbar i Landet, og det samtidig kom til almindelig Kundskab, at denne Smitsot havde sit Hjemsted paa de kjøbenhavnske Løsepladser, og hvorledes denne Stemning gav sig tilkænde i Pressen, i Tale og i Skrift og ogsaa i Folkerepresentationen, og man nu pludselig vilde lade den gaa sig af Munde og gjøre et saadant Svinehold til en ligesaa lovlig og berettiget Bedrift paa Løsepladserne, som overalt i Landet, vilde det forekomme mig mærkeligt. Jeg skal ikke forbyde mig længer i Betragtninger over, hvad deraf kunde resultere, men jeg skal paa den anden Side betone, at Vædringsforslaget ikke gaar saa vidt, at det paa nogen Maade vilde lægge uovervindelige Hindringer i Veien for en økonomisk Anvendelse af de Affaldsstoffer, der særlig fra Hovedstaden føres ud til Løsepladserne. Vædringsforslaget giver derfor den ærede Indenrigsminister fuld Bemyndigelse, efter Forhandling med det veterinære Sundhedsraad, under visse Rauteiler til at give Tilladelse til noget Svinehold, der dog ganske vist kommer under offentlig Tilsyn, og hvor der vil blive taget et bestemt Forbehold imod, at hvis denne Tilladelse viser sig utilraadelig og maa tages tilbage, der derefter ikke skal følge noget Erstatningskrav lige overfor Statskassen. Det forekommer mig, at man paa den Maade har taget fuldt Hensyn saavel til den økonomiske og finansielle Interesse, som i ikke ringe Grad kan være i den hidtidige Afbenyttelse af Løsepladserne for Hovedstadens Vedkommende, men ogsaa paa den anden Side søger at sikke Landbruget mod Udbrudet af en anden faretruende Epizooti fra saadanne Arnesteder, og da der paa denne Vis, forekommer det mig, ikke ligger Noget, der kan være et for stærkt Indgreb i Mogens Ret, henstiller jeg denne Sag til den ærede Indenrigsministers og ærede Medlemmers velvillige Overveelse.

Formanden: Hvis jeg forstod det ærede Medlem rigtig, yttrede han vel, at der hos ham var Tilbøielighed til eventuelt at tage sine to første Vædringsforslag tilbage, nemlig naar den ærede Indenrigsminister havde udtalt sig, men at det i Dieblirket ikke skete. (Reinhold: Ja!)

Indenrigsministeren (Singerslev): Der er stillet Vædringsforslag til 4 Paragrafer, og jeg skal tillade mig at gennemgaa Vædringsforslagene, efterhvert de hører til hver enkelt Paragraf. Til § 6 har det ærede Medlem, der nu talte, stillet et Væ-